

for Søværnets Mandskab og vare besværligere for det end for Mandskabet af Hæren; men efter min Mening er det Mandskab, der hører under Søværnet, i det Hele gunstigere stillet saa vel med Hensyn til Tjenstgjøringen som med Hensyn til Gjenindkaldelser. Det forekommer mig derfor ikke, at der er nogen Grund til at gjøre denne Forskjel. Isald jeg ikke hørte feil, havde den ærede Ordfører ogsaa en anden Grund, hvorfor man ikke maatte gjenindkalde disse stakkels Mennesker, og som skulde gjøre det særlig ubehageligt for dem at være ombord, den nemlig, at de lede af Søsuge. Var det ikke saaledes? (Ordføreren: Jo!) Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Ordfører for Flertallet, i hvilken Stilling han da tror, at Søværnet vilde være, naar det skulde gaa til Kamp med et Mandskab, hvoraf den største Del var søsygt. Maatte denne Søsuge ikke snarere være en Grund til at forslaa en hyppig Gjenindkaldelse, for at vænne Mandskabet til Spen? (Ordføreren: Nei!) Sa, det forekommer mig dog. Til § 7 er der under Nr. 7 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at der efter første Stykke indsettes som nyt Stykke: „Strax i de første Dage, efter at Mandskabet er mødt, udtages af samme omtrent 140 Mand, der uddannes som Gaandværkere eller Fyrbødere i omtrent 8 Maaneder i Land eller ombord.“ Dernæst er der under Nr. 8 foreslaaet, at andet Stykkes første og andet Punktum forandres saaledes: „Den øvrige Del uddannes i indtil 2 Maaneder osv.“ Heraf fremgaar det, at Flertallet ikke vil have Fyrbødere og Gaandværkere undergivne nogensomhelst skolemæssig Uddannelse; Flertallet mener, at den er overflødig for disse Personers Vedkommende. Jeg tror nu imidlertid, at det overalt, hvor der er Spørgsmaal om at anvende Personer i Militærtjeneste, er en uafviselig Fordring, der maa opstilles, at de blive uderkastede en om end kun kort skolemæssig Uddannelse, og at de paa en fortaaalig og tydelig Maade blive satte ind i de militære Forhold. De maa lære at bevæge sig efter Kommando og at forstaa deres Førelætters Bink, thi under alvorlige Tilfælde, er man ikke tjent med, at en om end kun ringe Del af Besætningen er aldeles fremmed for de militære Øvelser og for de Pligter, den militære Tjeneste paalægger dem. Af den Grund maa jeg bestemt holde paa, at man fastholder Lovforslagets Bestemmelser om, at ogsaa disse Mænd skulde underkastes en skolemæssig Uddannelse. Forholdet er for Diebliftet det, at disse indkaldte Værnepligtige

kun blive undergivne en kortvarig Skoleuddannelse; de ere kun 4 Uger i Skolen, medens det af Lovforslagets Udtryk fremgaar, at denne Skole skal være i indtil 2 Maaneder. Det ærede Flertal foreslaar, at Uddannelsen af de 140 Gaandværkere og Fyrbødere skal ske i Land, men det er ikke muligt; thi man vil ikke kunne finde Anvendelse for dem ved samtlige Værftets Dampmaskiner, saaledes at de altsaa ikke vilde kunne faae den nødvendige Uddannelse; der kan i det Højeste kun anvendes ti. Ændringsforslaget under Nr. 9 er en Følge af den tidligere Bestemmelse om kun at bruge 3 Margange. — Jeg kommer nu til Ændringsforslaget under Nr. 10. Det er i Lovforslaget bestemt, at Uddannelsen paa Søtoget skal være af en Varighed af mindst 4½ Maaned; men dette Tidsrum er foreslaaet ombyttet med „indtil omtrent 6 Maaneder“, og det ærede Flertal siger i sin Begrundelse heraf, at det er rigtigere at tage en Maximumsgrænse end en Minimumsgrænse. Dette synes ikke at kunne have nogen stor Betydning, men for mig staaer det dog som temmelig vigtigt, at der i en organisatorisk Lov bliver sat en Minimumsvarighed. Jeg veed meget vel, at Udrustningerne til et Søtoget ere afhængige af de aarlige Bevillinger paa Finantsloven; men det har dog sin Betydning, at der i Loven er givet en Forkrift om Minimumsvarigheden af Søtoget. Naar der staaer „indtil 6 Maaneder“, ubesluffer det ingenlunde, at man kan gaa ned til 3, 2 eller 1 Maaned. — Forslaget under Nr. 13, der gaar ud paa, at næstsidste Stykke af § 7 skal udgaa, har jeg tidligere omtalt. Man mener, at denne Bestemmelse om Indkaldelse af anden Margangs Mandskab hellere bør staa i en særlig Lov end i denne, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan forstaa dette. Er det Meningen, at man hellere skal udstede en provisorisk Lov i Tilfælde af Krigsberedskab? Jeg tror ikke, det vil være heldigt. Udseelsen af en provisorisk Lov for disse Folk vil have samme Virkning som en provisorisk Lov om Indkaldelse af Heste, hvilken jeg tidligere har havt Leilighed til at omtale. — Endelig vil det ærede Flertal ikke gaa ind paa, at Reserveoverkonstablerne skulde kunne udtages ved Tvang, men har foreslaaet, at de skulde udtages ved Lodtrækning. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke vil tilstede Udtagelse af Reservebefalingspersonalet ved Tvang for Søværnet, naar man i det Mindste tidligere beredvillig er gaaet ind paa at udtage Reservebefalingsmændene for Hæren ved Tvang. Det har sin store Betydning for Brugbarheden af disse Folk, at man frit har Lov til at vælge blandt dem, der ere godt